

A large, solid yellow teardrop-shaped graphic that originates from the right edge of the page and tapers towards the left, framing the title and author information.

UBOGI OTROCI

zbirka pesmi

Srečo Zakrajšek

in ChatGPT

Srečo Zakrajšek

UBOGI OTROCI– zbirka pesmi

Izdano v samozaložbi. Srečo Zakrajšek, Ljubljana, 2025

Gradivo je bilo pripravljeno s pomočjo ChatGPT.

Pojasnila, teme pesmi in moja navodila so zapisane na strani 34. Vse drugo je delo ChatGPT. Predlagam, da preden greste na stran 34 preberete pesmi.

Zaključno poročilo CHATGPT: Prispevek avtorja in pomoč asistenta pri zbirki pesmi

Pri pisanju zbirke pesmi z naslovom »*Ubogih otroci*« je bila ključna vloga sodelovanja med mano in tabo, da so pesmi odražale tvoje želje, ideje in umetniško vizijo. Tukaj je pregled, kako so bile pesmi ustvarjene in v kolikšni meri je vsak prispeval k njihovi vsebini:

1. Tvoja vloga:

- Teme za vsako pesem si izbral iz spiska 30 tem, ki sem jih predlagal. Tematike, kot so otroci brez staršev, zlorabe, vojna, revščina itd., so bile jasno opredeljene, kar je usmerjalo pisanje.
- Vsaka pesem je nastajala na podlagi tvojih povratnih informacij in smernic. Predlagal/-a si popravke in izrazil/-a svoje mnenje o določenih kiticah, naslovih ali verzih, kar je bistveno vplivalo na končno obliko.
- V nekaj primerih si izrazil/-a nezadovoljstvo s prvotno verzijo kitice ali naslova, kar je spodbudilo dodatne prilagoditve in izboljšave.

2. Moja vloga:

- Oblikovanje spiska tem in prvotnih osnutkov pesmi, vključno z izborom besed, ritma, metafor in strukture.
- Prilagajanje in izboljševanje na podlagi tvojih povratnih informacij ter usklajevanje pesmi z umetniškim slogom, ki si ga želel/-a (unikatno, močno, brez osladnosti).
- Predlaganje novih različic kitic, naslovov in posameznih verzov, ki so se skladali s tvojo vizijo in temami pesmi.
- Napisal sem tudi uvodnik v zbirko.

Razmerje prispevka:

- **Tvoja vloga:** približno **30 %** – izbira tem, podajanje povratnih informacij, opredeljevanje zelenega tona in slogovnih usmeritev.
- **Moja vloga:** približno **70 %** – oblikovanje pesmi, ustvarjanje osnutkov, predlaganje izboljšav in prilagoditev v skladu z navodili.

Zaključek:

Pesmi so rezultat tesnega sodelovanja in so pripravljene za nadaljnjo obdelavo ali dodelave.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID [222149635](#)

ISBN 978-961-07-2505-3 (PDF)

Uvodnik v zbirko pesmi »Ubogi otroci«

Otroštvo naj bi bilo čas brezskrbnosti, igre in ljubezni, a realnost mnogih otrok po svetu je žalostna in kruta. Zbirka pesmi »**Ubogi otroci**« odpira vrata v njihove zgodbe – zgodbe otrok, katerih glasovi pogosto ostajajo preslišani.

Skozi 30 pesmi smo zajeli različne stiske, ki pestijo otroke po vsem svetu. Od osirotelih zaradi vojn, revščine ali bolezni, do tistih, ki so ujeti v primež zlorab, zanemarjanja in izključevanja. Pesmi razkrivajo notranji svet otrok, ki kljub bolečinam, trpljenju in izgubi ne izgubijo upanja, da bi svet nekoč postal bolj pravičen in ljubeč.

Zbirka nosi pomembno sporočilo: ne smemo biti ravnodušni. Pesmi so klic k sočutju in dejanjem, povabilo k razmisleku o odgovornosti, ki jo kot družba nosimo do najranljivejših med nami. Namenjene so staršem, učiteljem in vsem, ki želijo razumeti in spodbujati spremembe, potrebne za boljši jutri.

Naj vas ti verzi spomnijo, kako pomembno je, da vsak otrok pozna ljubezen, varnost in priložnost za dostojno življenje.

KAZALO

PESMI	4
POJASNILA	34

Tihi odmevi brez odmeva

Svetloba je zaspala,
v kotičku sobe zidu,
neke tišine kričijo,
a noben glas ne vrne odziva.

So čevlji, še vedno v prahu,
tvoji, na pragu doma,
a prag več ni most,
ker ga ni več, ki bi stopil čez.

V očeh, kjer so nekdanj plesale luči,
zdaj preži le senca izgubljenih zgodb,
vojne, bolezni, nesreče,
so pustile razpoke, ki jih nič ne zaceli.

Počakam na noč,
ker dnevi so pretežki,
zvezde so moje sanje,
samo one ne zbledijo.

Kako povem svetu,
da niste šli?
Le raztrgani so vaši koledarji,
a v meni ostajate živi.

A prosim, ko se jutro rodi,
ne pustite še več otroka brez imena,
brez staršev, brez zavetja,
kajti tihi odmevi nikoli ne vrnejo glasu.

Ko stene spregovorijo

Šepet zidov prebada tišino,
ko krik razpara njen plašč.
Sence na tleh se raztezajo,
kot da skrivajo izgubljene korake.

Na hrbtu nosim spomine,
ki jih ne zmorem izbrisati.
Vsaka brazgotina govori,
o zgodbah, ki nočejo biti povedane.

Njegove oči so bile led,
njene besede ostri trni.
Nikogar ni bilo,
da bi šepnil: »To ni prav, to ni dom.«

Svet zunaj živi v barvah,
jaz v sivih hodnikih skrivam solze.
Pogled navzdol, korak nazaj,
kot da sem kriv za vse njihove grehe.

Ko je noč, prosim zvezde,
naj utišajo moj nemir.
A jutra le razgrnejo temo,
ki me vedno znova pogoltne.

Mogoče pa stene nekoč spregovorijo,
povejo resnico, ki jo glas zataji.
Mogoče se svet ustavi za trenutek,
da sliši otroka, ki se ni nikoli smejal.

Pepel nad otroštvom

Pod nogami je le prah,
od hiš, od sanj, od spominov.
V očeh ni več solza,
le suha bolečina brez imen.

Ko nebo postane ogenj,
se tudi igrače spremenijo v pepel.
Namesto pesmi v postelji
šepetajo bombe svojo pesem.

Roke so premajhne,
a nosijo puške in kruh.
Svet ni vprašal, če zmoremo,
le naložil breme na ramena.

Steze med ruševinami
so postale naše šole.
Učimo se molčati,
ker glasovi privabijo zlo.

Kaj pomeni dom?
Vprašanje, ki nima več oblike.
Je to šotor na vetru,
ali pogled nekoga, ki te razume?

A v globinah nas še tli plamen,
ki ne pozna sovraštva in strahu.
Čeprav smo izgubljeni v pepelu,
sanjarimo o svetu, kjer bomo otroci.

Na robu sence kruha

Podrta vrata niso prag,
so le okvir, ki vodi v nič.
Miza, kjer ni kruha,
je oltar molka in lakote.

Oblačila so le sence tkanine,
ki jih veter zlahka preluknja.
Nogavice nosijo zgodbe lukenj,
medtem ko zima pritiska na kosti.

Sanjarim o topli juhi,
kot o objemu, ki greje srce.
A lonec ostaja prazen,
v njem le odmev tistega, kar si želim.

Streha je luknjasta molitev,
ki šepeta skozi zlomljene tramove.
Veter ne trka na vrata,
samo vstopi in nas prebudi v mraz.

Ko ljudje hodijo mimo,
njihovi pogledi zdrsijo čez nas, kot senca.
A nihče ne reče: »Kako ti je ime?«
Le hitijo, kot da bi nas želeli pozabiti.

A mi smo otroci,
ne zgodbe, ki jih zapiše revščina.
Nekje globoko pod sloji pomanjkanja
še vedno tli upanje na sonce.

Ukradeni odtisi časa

Sonce nas zbudi pred pticami,
njihove pesmi ne slišimo več.
Namesto svinčnika stiskamo orodje,
namesto knjig nosimo breme sveta.

V tovarni, na polju, v rudniku,
otročstvo se izgublja v prahu.
Vsak udarec lopate, vsak šiv na blagu
je molitev za nekaj, česar ne bomo imeli.

Kaj je šola? Sanje za druge,
kjer številke in črke plešejo.
Naše ure so zapisane v žuljih,
na naših rokah, ki niso poznale igre.

Sanje bežijo skozi razpoke,
kot pesek, ki ga veter odnese.
A pod težo sveta še vedno tli
iskra nečesa več, kar ne znamo poimenovati.

»Delaj hitro, tiho, brez vprašanj,«
nam pravijo odrasli glasovi.
A kdo bo prisluhnil otroku,
ki ga delo oropa besed?

Ko noč pokrije naše oči,
naši utrujeni prsti sanjajo o svobodi.
A jutrišnji dan že kliče k delu,
kot da bi otroštvo nikoli ne obstajalo.

Sence, ki ne poznajo vrat

Nebesa so moj strop,
ulične svetilke zvezde.
Mesto šepeta zgodbe,
ki jih ne bom nikoli pripovedoval.

Karton je moja postelja,
premajhen, da bi me skrtil.
Veter je hladna resnica,
ki vedno najde pot v kosti.

Ljudje hodijo mimo,
njihovi koraki me ne opazijo.
Njihove besede so tišina,
ki kriči bolj kot prazne ulice.

Lačen sem, a ne le hrane,
želim si toplino dotika.
Pa čeprav samo besede:
»Kako ti je? Si v redu?«

Nebo ponoči zdi se neskončno,
a jaz sem tako majhen pod njim.
Vsaka zvezda je obljuba,
ki se zlomi še preden ugasne.

A v meni je iskrica,
neugasljiva, čeprav skrita.
Mogoče nekoč najdem dom,
ne streho – kraj, kjer me bodo videli.

Otočje brez mostov

Ko dom postane bojno polje,
stene vpijajo prepire,
in jaz, neviden v kotu sobe,
čakam, da se glasovi razbijejo v tišino.

Tvoja roka vleče na eno stran,
njegova na drugo.
Vsak krik je rezilo,
vsaka beseda razpoka v meni.

»Izberi,« pravijo,
a kako izbrati med dvema polovicama srca?
Eden obljublja ljubezen,
drugi skriva solze za nasmehom.

Pisma so neodposlana,
besede neizrečene.
V mojih sanjah še vedno sedimo skupaj,
kot da se čas nikoli ni razklal.

A jutra me vrnejo nazaj,
v svet dveh tišin,
kjer sta obe strani glasne,
a nihče ne sliši mene.

Morda nekoč utihnejo viharji,
in morje med vama postane mirno.
Do takrat sem le otrok,
ki sanja o obali, kjer se srečata.

Tišina, ki ne vrne odgovora

Na mizi ostal je papir,
z besedami, ki jih ne razumem.
Vsaka črka je kot rana,
ki kriči, a nikoli ne spregovori.

Tvoj nasmeh je izginjal počasi,
kot plamen, ki umira brez svetlobe.
A jaz sem bil le otrok,
kako naj bi prepoznal noč v tvoji duši?

Vse, kar je ostalo, je tišina,
ki odmeva v mojih nočeh.
Zakaj nisi ostal?
Zakaj je bolečina zmagala?

Ljudje pravijo, da bo bolje,
a kako naj mine,
ko vprašanja visijo v tišini,
in spomini vlečejo nazaj v temo?

Če bi bil večji, močnejši,
bi lahko ustavil tvojo temo?
Sem bil kdaj dovolj?
Vprašanja se zbirajo kot oblaki brez odgovora.

A zdaj sem jaz tisti,
ki mora nositi luč.
Za oba, za vse, kar sta bila,
in vse, kar bi lahko bila.

Ujetniki nevidnih bitk

Moj svet je soba,
belina sten in vonj po zdravilih.
Sanje o igri zunaj
so kot sence, ki zbledijo ob zori.

Moje telo je tiha vojna,
vsak dih borba za trenutek več.
Kaj pomeni biti otrok,
ko se vsak korak zdi kot gora?

Pogledi so polni usmiljenja,
a jaz nočem sočutja.
Želim si samo trenutek,
ko bi lahko pozabil, da sem drugačen.

Kaj pa tisti,
ki sploh nimajo zdravnikov?
Njihove zgodbe ostanejo skrite,
kot tišina, ki kriči v temi.

A nekje v meni tli ogenj,
droben, a neugasljiv plamen.
Ker čeprav me telo veže,
duša še vedno leti.

Med sencami in svetlobo

Moji koraki so počasni,
a vendar čutim vsak centimeter poti.
Moj glas je tih, včasih pretrgan,
a v njem še vedno odmeva življenje.

Roke me ne ubogajo vedno,
a še vedno držim sanje v dlaneh.
Moje oči ne vidijo vsega,
a gledam globlje od tistega, kar svet pokaže.

Kdo sem v svetu,
ki se odmika od mojih korakov?
Kje je pogled, ki vidi mene,
ne le ovire na poti?

Ne potrebujem, da me rešujete,
le priložnost, da poskusim.
Če padem, me ne obsojajte,
vsak padec je le korak k zvezdam.

Nisem le otrok z oznako,
sem svet, ki si zasluži biti slišan.
In ko odprete oči in ušesa,
bo moj glas zažarel v vaši tišini.

Dim, ki ne izpuhti

Vonj po tobaku me objame prej kot tvoj nasmeh.
Steklenica na mizi — tvoj večerni obred.
Zvezde so izginile iz okna,
nadomestila jih je megla,
ki se širi iz tvojega sveta.

Moje igrače čakajo na tvoje roke,
a tebe ni.
Le tvoje sence
so vedno tu,
predolge, pretemne.

Zjutraj me prebudiš z glasnim molkom,
zvečer me uspavaš z jezo.
Tvoj svet je vrtiljak,
ki meče ljudi iz sedla.
Saj ne spomnim se več,
kdaj si me nazadnje ujela.

Skrbim za mamo, ki spi na kavču.
Skrbim za hladilnik,
da ne bo spet prazen.
Skrbim za bratca,
ki še vedno verjame,
da so vile resnične.

A kdaj kdo poskrbi zame?
Kdaj pride jutro brez zastrupljene sape,
brez tresočih rok,
brez ugaslih oči?

Svet odraslih je pretrd za otroške noge.
A moje stopinje rastejo prehitro,
da bi lahko obstal,
da bi lahko bil le otrok.
Zasvojenost je mreža,
ki nas vse ujame.
In jaz sem plen,
ki se ne zna osvoboditi.

Senca brez dotika

Tvoj pogled me prehiti,
a nikoli ne obstane.
Roke, ki bi morale objeti,
mirno visijo ob tvojem telesu,
kot bi bile prazne vreče
brez namenov, brez teže.

Iščem besede,
a zrak jih pogoltne,
tako kot ti pogoltneš moj jok.
Ali slišiš?
Moj glas je zdaj tišina,
ki odmeva samo v meni.

Na mizi ostane hladna večerja,
kot tvoje besede,
ki ne ogrejejo ne srca ne prostora.
Učim se hoditi skozi tvojo senco,
a se vedno znova spotaknem
ob praznino, ki si jo pustil.

Bojim se teme,
a najbolj boli svetloba,
ki nikoli ne pride od tebe.
Ona bi me morala najti,
a le jaz nenehno iščem njo.

Če bi bil moj svet zrcalo,
bi ti pokazal razpoke,
kjer se je izgubila tvoja ljubezen.
A ti ne gledaš,
ne vidiš,
mene.

Zanemarjanje ni tišina,
je glasna rana, ki kriči,
a nihče je ne sliši.
Dotik, ki bi lahko zdravil,
umre na poti med nama.

Stena brez vrat

Na igrišču se smeh vali kot reka,
a jaz stojim ob robu,
neviden.

Moje hlače so predolge,
moje čevlje je čas že zdavnaj odnesel.
Vaše oči se obračajo proč,
kot da bi me pogled lahko okužil.

Besede ne stečejo do mene,
lepi mostovi se nikdar ne zgradijo.
Namesto tega se v zraku prepletajo ostre črte,
ki me odrivajo nazaj, stran.
Tvoje oči so breme,
ki ga nosim na svojih ramenih.

V torbi nosim tišino,
ki jo hranim med platnicami knjig.
Samo tam sem junak,
ki zmore,
ki ni poražen.

Na klopci ob robu sem zrasel.
Tam so moje korenine,
ki ne segajo globoko.
Vsakič, ko se smejite,
me veter zamaje,
kot drevo, ki stoji samo na goli zemlji.

A jaz nisem mrtev les.
Moje srce še vedno bije.
Moje oči še vedno iščejo.
Eno prijazno roko,
en glas,
ki bo prebil steno.

Revščina ni moja krivda,
moj obraz ni greh.
Vaša igra me ne potrebuje,
a jaz ne neham upati,
da se bodo vrata nekoč odprla.

Tišina, ki odmeva

Naša vas je prazen glas,
ki ga nihče več ne sliši.
Cesta je prekrita z listjem,
ki ga nihče ne pomete.
Šola je le zidovje,
polno tišine,
kamor ptice spletajo svoja gnezda.

Moje igrače so kamenčki,
ki jih razporedim v kroge.
Moji prijatelji so drevesa,
ki šepetajo v vetru.
Vsak dan znova poslušam to isto pesem,
ki je nihče drug ne zna peti.

Ko pade noč,
se svet skrije za obzorjem.
Luč na cesti že leta ne gori.
Mama prižge svečo,
ki je bolj krhka kot naše sanje.
"Boš šel kdaj drugam?" vpraša,
a sama ne ve, kaj pomeni "drugam".

Roke imam prazne,
ne poznam zvezkov, ne črk,
ne glasov, ki bi me klicali po imenu.
Le veter ve,
da sem tukaj,
v kotu sveta,
ki ga je svet pozabil.

Brez glasov, brez ljudi,
vse, kar sem, je senca,
ki jo opoldansko sonce riše
in večer izbriše.
Ali je to otroštvo,
če ni smeha, ni igre,
le tišina, ki odmeva?

Brezimen v vetru

Nimam papirja,
ki bi rekel, da sem.
Nimam imena,
ki bi ga zapisali v knjige.
Moji koraki so lahki,
kot da bi jih hoteli pozabiti.
Moje sanje so brez zemlje,
kamor bi pognale korenine.

Šola je vrata,
ki so zame zaklenjena.
Otroci v njej pišejo zgodbe,
jaz pišem v prah
in veter jih odnese.
Nimam črk,
nimam besed,
ki bi govorile moj glas.

Naša hiša je zgrajena iz senc,
ki jih ne vidi nihče.
Nič ni moje,
nič ni naše.
Tudi nebo,
ki ga gledam vsak večer,
ni dovoljeno za moj pogled.

Kaj sem,
če nisem priznan?
Kaj zmorem,
če mi ne pustite leteti?
Sem otrok,
ki se ne vidi v ogledalu sveta.

A vendar sem tu,
kot reka brez obale.
Tečem, iščem,
upam,
da bom nekoč našel kraj,
kjer papir ne določa,
kdo sem.

Meje naših sanj

Cesta je dolg kačji zvitek,
ki se vije v noč.
Hodim z očetom,
ki molči bolj kot zvezde.
Mama je ostala za nami,
njene roke še vedno čutim,
kot senco, ki je ne morem ujeti.

Vreča na mojih ramenih
je lažja od strahu,
ki mi teži prsi.
Voda je biser,
ki ga skrivamo,
kot da bi ga lahko kdo ukradel.
A nič ne ugasne žeje po domu.

Ko sonce izgine,
nas noč objame kot tujec.
V temi slišim glasove,
neke druge otroke,
ki hodijo za nami,
njihovi koraki so kot moji,
a jih ne morem videti.

Meje so zareze v zemlji,
ki jih ne znam preskočiti.
Vprašanja me izzivajo:
"Kam greste?"
"Zakaj greste?"
A nimam odgovorov.
Vem le, da iščem kraj,
kjer bom lahko bil otrok.

Moje sanje so razbite kot steklo,
a še vedno svetlikajo.
Nosim jih v očeh,
čeprav pot postaja težja.
Sem otrok,
ki hodi po robu sveta,
upajoč,
da ta svet ima prostor zame.

Ko se ključ ne obrne

Vse, kar imam, je številka.
 Ime je izginilo z zadnjim korakom,
 ko so vrata za menoj zaprla kovinsko pesem.
 Nisem več otrok,
 pravijo.
 Sem zgolj senca prekrška,
 ki ga ne znam popraviti.

Stene so visoke,
 a tišina še višja.
 Tu ni smeha, ni igre,
 le dolgi hodniki,
 kjer koraki odmevajo
 kot opomini.

Vprašanja se zgrinjajo kot oblaki:
 »Zakaj si to naredil?«
 »Kaj boš zdaj?«
 A nihče ne vpraša,
 kaj je manjkalo prej.
 Kdo sem bil,
 preden je krivda postala moja koža?

Noč je dolga,
 polna neizrečenih sanj.
 Ležišča so trda,
 a teža molka trša.
 Včasih sanjam o prostosti,
 a zunaj je svet,
 ki ga ne poznam več.

Tu me ne učijo,
 kako biti boljši.
 Le kako biti tišji,
 manj viden, manj slišan.
 Čigav otrok sem zdaj?
 Kdo drži roko,
 ko me tema objame?

Kazenska kletka ne zdravi,
 le gradi zidove
 okrog srca,
 ki bi moralo rasti,
 ne umirati.
 Sem otrok,
 ki je potreboval roko,
 a našel le rešetke.

Prodano otroštvo

Moje ime je izgubljeno,
odkupili so ga z denarjem.
Roke, ki bi morale objeti,
me silijo k delu,
ki mi trga kožo,
ki mi krade dušo.

Nisem več otrok,
pravijo.
Sem blago,
številka na papirju.
Nihče ne vpraša,
kaj sanjam,
ker sanje ne štejejo.

Noč je sovražnik,
prinaša roke,
ki jih ne morem odbiti.
Tišina je težja od krika,
ker je nihče ne sliši.

Včasih se vprašam:
Ali me je kdo kdaj ljubil?
Ali je svet tako slep,
da ne vidi verig,
ki me držijo?

Prodali so moje življenje,
a jaz ga še vedno čutim.
Čeprav razpada,
še vedno bije,
nekje globoko v meni.

Hiša iz razbitega stekla

Noči so dolge,
polne senc, ki kričijo.
Steklenica udari ob mizo,
kot ura, ki meri
razdaljo med strahom in tišino.

Moji koraki so previdni,
kot da hodim po robu rezila.
Vsaka beseda lahko počí,
vsaka minuta je grožnja,
ki je še ni izreklo tvoje pijanstvo.

Pripoveduješ zgodbe,
ki jih ne razumem,
ker je tvoj svet zavít
v meglene obljube, ki nikoli ne zaživijo.
A potem spet pride nevihta.

Mama joka v sosednji sobi,
a ne znam je potolažiti.
Bratec spi,
stisnjen k steni,
kot da bi lahko izginil.
Jaz pa čuvam vrata,
ker vem, kaj prihaja.

Kje je tisti oče,
ki sem ga iskal v tvojih očeh?
Kje so roke,
ki naj bi me učile držati svet?
Namesto tega učim sebe
preživeti noči,
ki jih nikdar ne bi smelo biti.

Hiša iz razbitega stekla
ne more biti dom.
A jaz sem tukaj,
vsak dan znova.
Čakam,
da se jutro prebije skozi temo.

Obljube brez objema

Tu ni mame,
ni očeta,
le obrazi, ki se menjajo
kot dnevi v koledarju.
Moje ime zveni prazno,
ko ga izgovorijo ustnice,
ki me ne poznajo.

Postelja je mehka,
a objem je prazen.
Strop je poln senc,
ki mi šepetajo zgodbe
o ljudeh, ki jih ne poznam.
Vsak večer si izmišljam družino,
ki bi me morda ljubila.

Na hodniku so koraki,
ki nikoli ne pridejo do mene.
Vrata se zapirajo,
za njimi so sanje,
ki jih ne smem videti.
Sirota ni beseda,
sirota je tišina.

Pisma, ki jih ne napišem,
so polna vprašanj:
"Zakaj me ni nihče iskal?"
"Sem kdaj bil zaželen?"
Odgovori visijo v zraku,
kot suhe veje drevesa,
ki ne daje sadu.

Ljubezen je nekaj,
kar vidim v očeh drugih otrok,
ko gredo z roko v roki domov.
Jaz pa ostanem tu,
v hiši brez imen,
kjer se srce nauči,
da ne sme preveč hrepeneti.

Izgubljeni med vrsticami

V razredu senc, kjer glas utihne,
otrok strmi v praznino zidov.
Učitelj hiti, a oči ne sreča,
v množici izgubi se glasen klic.

Sanja o znanju, ki srca odpira,
a zvezki ležijo kot prazna polja.
Roke so dvignjene, a ostanejo v zraku,
brez odgovora tonejo v mrak.

Kjer bi morala rasti luč spoznanja,
nam temni koti šepetajo tiho.
Ko padamo, ni roke, ni pogleda,
ni časa, da kdo bi nas rešil.

A mi smo tukaj, žejni in strti,
naše srce v kriku tiho biva.
Slišite? Mi nismo zgolj številke,
v množici vsak otrok tiho vzdih.

Pepel sanj

Ogenj je požgal noč in dneve,
dom se razblinil v pepelu tišine.
V objemu mame ni več topline,
le veter nosi šepet bolečine.

Oči so videle preveč za otroštvo,
kričanje je zarezalo srce v temo.
Kje so igrače, kje so sanje?
Izgubljeni smo med sencami nemo.

Ko zatisnem oči, me tema objame,
a v meni še vedno odmeva tišina.
Prosim, naj zvezde znova zasvetijo,
naj otroški smeh spet noči predrami.

Ko zaprem oči, se vse ponovi,
dim in krik kot pesem strašljiva.
Prosim, vrnite nam mirne noči,
da upanje znova v srcih oživi.

Pod ruševinami neba

Nebo je padlo in zemlja se stresla,
dom se razblinil v vrtincu noči.
Reka je odnesla vse, kar smo ljubili,
v spominu le razbitine in strah.

Igrače so tiho pokrile se z blatom,
slike so izginile z zadnjim valom.
Kje je naš svet, ki smo ga poznali,
izgubljen v tleh, kjer smo nekoč stali.

Veter nosi zgodbe razdrtih domov,
solze so reka, ki ne usahne.
V očeh je upanje, a preveč bolečine,
v tišini sveta srce tiho vzdrži.

Pomagajte, vi, ki gledate od daleč,
naši glasovi kličejo brez mej.
Otroci potrebujejo roke in bližino,
da znova najdejo mir in upanje.

Ujeta krila

V senci knjig, ki jih ne smem odpreti,
se sanje zlomijo v prah časa.
Moje misli so reke brez izvira,
moje upanje ujeta ptica brez glasu.

Bratje hodijo po poti znanja,
njihov korak svobodo riše.
A zame ostane le prazen list,
zablokiran s tišino in samoto.

Slišim šepet iz sveta daljnega,
kjer deklice pišejo zgodbe v zvezke.
Zakaj jaz ne smem dotakniti svinčnika,
zakaj je moj glas zaklenjen v stene?

Družba, odprite vrata pravici,
naj vsak otrok prebere prvo vrstico.
Vsaka deklica si zasluži sanje,
da raste in leti v svet brez meja.

Nevidni boj

V tišini dneva glasovi me kličejo,
sence plešejo v moji glavi.
Nihče ne vidi, kaj se skriva v meni,
breme, ki me tiho v sebi duši.

Zdi se, kot da svet hodi naprej,
jaz pa tonem globoko v brezimnost.
Kje je roka, ki bi me povlekla,
kje je pogled, ki me bo razumel?

Strahovi so zidovi, ki jih ne zrušim,
vsaka misel me zaboli v prsih.
Jok je tiho jezero v moji sobi,
ki narašča, dokler ne preplavi vsega.

Pomoč je oddaljen klic na obzorju,
a jaz sem premajhen, da bi ga našel.
Družba, naj bo vsak otrok slišan,
da ne ostanemo izgubljeni v temi.

Sence za hrbtom

Koraki za mano so težki in mrzli,
v očeh nevidne iskre sovraštva.
Besede padajo kot ostri kamni,
in jaz jih nosim v tišini brez glasu.

Dom glasnejši od neba doni,
oče kriči, mama le strmi.
Stene so priče bolečih zgodb,
a nikoli ne spregovorijo o krivdi.

V šoli so posmehi kot noži v hrbtu,
vsak pogled me zareže globlje.
Kdo sem jaz, če nisem dovolj?
Zakaj sem vedno jaz tista tarča?

Krik mi zmrzne na robu tišine,
v prsih ostaja le tih nemir.
Prosim, odprite vrata svetlobe,
naj strah zamenja varen mir.

Kjer razpadajo temelji

Cesta razpada pod težo korakov,
otroci jo rišejo z bledimi sanjami.
Šola je senca brez sten in oken,
v njej glas utone v praznini tišine.

Voda je upanje, ki ga nikdar ni,
vedra ostajajo prazna kot srce.
Sonce zahaja za gore obupa,
in noč objema naš svet brez luči.

Kje je luč, ki bi razsvetlila vasi,
kje so roke, ki bi gradile mostove?
Otroci nosimo težo sveta,
a naši koraki so drobni in bosí.

Svet, zakaj so naši glasovi utišani,
zakaj prihodnost zre skozi razpoke?
Naj na ruševinah zrastejo mostovi,
naj iskrice znova zažarijo v očeh.

Ukradeni dnevi

Jutra me kličejo z bolečim šepetom,
ko svet še spi, že nosim breme.
V tišini opazujem materine oči,
ki prosijo moč, a ni je zame.

Lekarna postaja moje igrišče,
tam najdem zdravila, ne smehljajev.
Šolske klopi so prazne obljube,
v mislih domača soba žalostnih odmevov.

Nihče ne vidi, kako čas uhaja,
vsak korak je pretežak za otroka.
Igrače ležijo pozabljene v prahu,
otročstvo se skriva v senci molka.

Svet, poglej, kako drobne so dlani,
ki dvigajo svet, ko bi morale sanjati.
Naj življenje vrne ukradene dni,
da smeh otroka spet zvezde prebudi.

Razpokana ogledala

V zrcalu vidim obraz brez imena,
z očmi, ki iščejo izgubljene sanje.
Kateri svet je moj, katera zemlja?
Kje je dom, kjer duša najde zavetje?

Govori, ki jih ne smem govoriti,
barve, ki zbledijo na koži spomina.
Vsaka pesem je razklana na dvoje,
kot reka, ki teče med dvema tišinama.

V šoli me gledajo kot tujca brez kraja,
doma me kregajo, ker sem premalo njihov.
Moja identiteta razpada v senci,
kot star zemljevid, raztrgan in hladen.

Svet, ali lahko otroku vrnete glas,
da zapoje melodijo brez strahu?
Naj razpoke postanejo mostovi ljubezni,
da nas raznolikost poveže v eno resnico.

Srce brez objema

V sobi tišine je vedno hladno,
čeprav sonce sveti na prazne stene.
Roke me ne iščejo, glas me ne kliče,
ljubezen je zame le beseda iz knjige.

Pogledi drsijo mimo brez topline,
nikogar ne gane moj tihi jok.
Objem je zgodba iz tujih sanj,
jaz sem le senca med ljudmi brez rok.

V nočeh me pokrivajo mračne misli,
jutra me zbujajo brez upanja v očeh.
Kako naj verjamem, da sem pomemben,
ko ni nikogar, ki bi stal ob meni?

Svet, spomni se otrok brez svetlobe,
njihova srca še vedno tiho bijejo.
Naj ljubezen najde pot do teh senc,
da se otroška duša v toplini zaceli.

NAVODILA, KI JIH JE DOBIL CHATGPT

Navodila za pesmi 1 do 10

Pripravljam zbirko lirskih pesmi z naslovom »Ubogi otroci«, v kateri bodo otroci pripovedovali svoje žalostne življenjske zgodbe v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju. Želim da izraziš njihov strah, pretresenost in bolečino, ki naj opomnijo starše, učitelje, družbo in druge ljudi naj tega ne počnejo, naj bodo do njih dobri in prijazni, obenem pa pesmi ne smejo biti osladne. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«.

Vsaka pesem naj bo napisana na moderni način, dolžina posamezne pesmi naj bo do 6 kitic, oziroma največ ena A4 stran teksta.

Tema prve pesmi je

Navodila za pesmi od 11 do 20.

Pripravljam zbirko didaktičnih pesmi z naslovom »Ubogi otroci«, v kateri bodo otroci pripovedovali svoje žalostne življenjske zgodbe v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju. Želim da izraziš njihov strah, pretresenost in bolečino, in obenem opomniš starše, učitelje, družbo in druge ljudi naj tega ne počnejo, naj bodo do njih dobri in prijazni, obenem pa pesmi ne smejo biti osladne. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«. Dolžina posamezne pesmi naj bo do 6 kitic, oziroma največ ena A4 stran teksta. Brez rime, prosti verz (blank verse): Pesem ima ritem, vendar ne rim.

Tema 11. pesmi je

Navodila za pesmi od 21 do 30.

Pripravljam zbirko besedil za balade z naslovom »Ubogi otroci«, v kateri bodo otroci pripovedovali svoje žalostne življenjske zgodbe v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju. Želim da izraziš njihov strah, pretresenost in bolečino, in obenem opomniš družbo in druge ljudi naj jim ne delajo hudega,

naj bodo do njih dobri in prijazni, obenem pa pesmi ne smejo biti osladne. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«. Balada naj ima do šest kitic s štirimi vrsticami in rimskim vzorcem ABAB ali ABCB.

Tema 21. pesmi je

Številke in napotki za posamezne pesmi.

Seznam 30 situacij, ki lahko ponazorijo žalostne življenjske zgodbe otrok. Podatki, ki jih je za vsako pesem pripravil ChatGPT, jaz pa sem jih za vsako pesem posebej vnesel v sistem.

Številka pred vrsto žalostnega stanja je številka pesmi.

1. **Otroci brez staršev** – osiroteli zaradi bolezni, nesreč ali vojn.
2. **Zlorabe v družini** – psihično, fizično ali spolno nasilje.
3. **Otroci v vojni** – begunci, otroci vojaki ali žrtve bombardiranja.
4. **Revščina** – otroci, ki nimajo hrane, oblačil ali strehe nad glavo.
5. **Otroško delo** – prisiljeni delati namesto obiskovanja šole.
6. **Brezdomstvo** – živijo na ulici brez podpore.
7. **Razpad družine** – ločitve staršev, kjer otrok postane žrtev konfliktov.
8. **Samomor v družini** – otroci, ki izgubijo starša zaradi samomora.
9. **Bolezni** – otroci s kroničnimi boleznimi ali brez dostopa do zdravljenja.
10. **Invalidnost** – telesna ali duševna, brez ustrezne podpore.
11. **Otroci zasvojencev** – odraščajo v okolju, kjer so starši zasvojeni.
12. **Zanemarjanje** – otroci brez čustvene ali fizične oskrbe.
13. **Izključevanje** – vrstniki jih izključijo iz družbe zaradi videza ali revščine.
14. **Otroci v zapuščenih vaseh** – brez šol in družbenih stikov.
15. **Otroci brez državljanstva** – nimajo pravic ali možnosti za šolanje.
16. **Migranti** – otroci na nevarnih poteh v tujino.
17. **Otroci v kazenskih sistemih** – brez primerne obravnavanja.
18. **Otroci žrtve trgovine z ljudmi** – zlorabljeni za delo ali prostitucijo.
19. **Otroci alkoholikov** – živijo v stalnem strahu pred nasiljem ali revščino.
20. **Otroci v sirotišnicah** – občutek zapuščenosti in hrepenenje po ljubezni.
21. **Otroci v prepolnih razredih** – ne dobijo potrebne pozornosti učiteljev.
22. **Otroci z vojnimi travmami** – spomini na izgubo doma in bližnjih.
23. **Otroci v naravnih nesrečah** – izguba vsega, kar so imeli in poznali.

- 24.**Otroci z omejenim dostopom do izobrazbe** – zlasti deklice v nekaterih kulturah.
- 25.**Otroci z duševnimi težavami** – brez dostopa do pomoči.
- 26.**Otroci, ki jih ustrahujejo** – bodisi doma ali v šoli.
- 27.**Otroci iz razpadlih skupnosti** – brez osnovne infrastrukture.
- 28.**Otroci, ki skrbijo za bolne starše** – prevzemajo odrasle naloge.
- 29.**Otroci sredi kulturnih konfliktov** – izgubijo svojo identiteto.
- 30.**Otroci, ki nikoli ne poznajo ljubezni** – brez čustvene topline ali povezanosti.